

4

2015

53. vuosikerta
Helsingin yliopiston
Satakuntalainen Osakunta

KARHUN- KIERROS

Syksyn juhlat

Kirje Filippiineiltä

Uudet virkailijat

KARHUNKIERROS

4 / 2 0 1 5

TÄMÄN LEHDEN TEKIVÄT:

Timo Häivälä

Hanna Hannus

Erik Salminen

Juho Tuomi

Miikka Koskinen

KARHUNKIERROS
Satakuntalaisen Osakunnan
tiedotuslehti.
Perustettu vuonna 1963.
ISSN-L 1239-1913,
ISSN 1239-1913 (Painettu),
ISSN 2242-6558 (Verkkoleh-
ti).

JULKAISIJA
Satakuntalainen Osakunta
Lapinrinne 1 A8,
00180 Helsinki

PÄÄTOIMITTAJA
Timo Häivälä
paatoimittaja(at)
satakuntatalo.fi

KANNEN KUVA
Miikka Koskinen

KANNEN NIMIÖ
Kalle Järvenpää,
muokannut Salla Seppälä

PAINOS
300 kappaletta

PAINO
Picaset Oy

Karhunkierros nauttii
HYYn järjestölehtitukea.

4		<i>Pääkirjoitukset</i>
6		<i>Kolumni</i>
8		<i>Kuvia fuksiaisista</i>
10		<i>Kuvia Ehtoosta</i>
14		<i>Satalinnan Säätio</i>
18		<i>Kirje Filippiineiltä</i>
22		<i>Uudet virkailijat</i>
23		<i>Kuolemattomat</i>

KARHUNKIERROS 1/2020

Timo Härvälä, piirros: Hanna Takala

Otsikon mukaisesti syksyn fuksiaisissa uudet opiskelijat pääsivät Karhunkierroksen rastilla ideoimaan ja toteuttamaan omaa näkemystään tämän lehden ensimmäisestä numerosta vuonna 2020 (katso kuvat s. 8). Viiden vuoden perspektiivi ei ehkä tunnu pitkältä, mutta toisaalta vuonna 2010 Syyrian sisällissota ei ollut alkanut, Nokia valmisti älypuhelimia ja Krim oli Ukrainan hallinnassa.

Keskeisiä esiin nousseita teemoja olivat teknologian kehitys (Sipille pääsee teleportilla tutustumaan 1920-luvun fukseihin hologrammien avulla), työelämän muutokset (2020-luvulla jokainen perjantai on lakkopäivä), Hämiksien valtaaminen ja tietysti Kuolematon.

Tämä vuosi on tuntunut monella tapaa historialliselta, ja varmasti vuoden 2020 lehdisäkin riittää asiaa tällä hetkellä keskeisistä asioista: korkeakoulutuksen rahoitus, ilmastomuutos, kansainvälinen siirtolaisuus ja globaali terrorismi.

.....

Syksyllä myös valittiin osakunnalle virkailijat vuodelle 2016, onnittelut valituille (s. 22)! Vaaleilta ja äänestamiseltä ei välttytty tänäkään vuonna, mikä on tietysti hieno osoitus innokkuudesta pyrkiä osakunnan virkoihin. Vaalien pitäminen ei ole kuitenkaan ainoa tapa valita virkailijoita, eikä välttämättä edes se paras (varsinkin jos kysyy hävinneeltä osapuolelta).

Demokratian syntysijoilla, antiikin Ateenassa, virkailijat olisi nimittäin valittu arpomalla. Vapaat kansalaiset (eli aikuiset miehet, paitsi orjat) saivat omaehtoisesti ilmoittaa nimensä arvontalistalle, josta virkailijat valittiin (tiettyihin virkoihin vaadittiin aikaisempaa kokemusta). Tämän ohella jokainen osallistui yleisiin keskusteluihin politiikasta, joissa talous- ja puolustuskysymyksistä äänestettiin vakuuttavimman argumentin mukaan.

Vaikka usein sanommekin demokratiamme olevan peräisin Kreikasta, antiikin teoreetikoilla voisi olla hieman eroava näkemys asiasta. Vaaleihin perustuvaa järjestelmää pidettiin nimittäin askeleena kohti harvainvaltaa, koska vaaleissa menestyminen vaati yleensä varallisuutta. Arvonta on jäänyt osaksi demokratiaa vain oikeuden valamiesten valinnan osalta muutamissa maissa.

Osakunnallakaan hyvän vaalipuheen pitäminen kokouksessa (tai ylipäänsä läsnäolo) ei ole mikään tae pätevydestä viranhoidossa. Samoin kavereiden tai ”hyvien tyyppien” äänestäminen hämärtää rajaa suosion ja osaaamisen välillä. Nämä ominaisuudet pätsivät valittaessa kansanedustajia, sillä heidän tulisi tittelinsä mukaisesti edustaa valitsijoitaan päätöksenteossa. Osakunnalla ylin päätösvalta on jo valmiiksi kaikilla osakunnan varsinaisilla jäsenillä eli osakunnan kokouksella.

Siispä pois lukien kuraattorin viran ja muutamat hallituspestit, joissa virkailija edustaa osakuntaa tai vaatimuksena on kokemus osakuntatoiminnasta, kaikki virat voitaisiin täyttää osakunnalla arpomalla. Osakuntalaiset ilmoittautuisivat vapaaehtoisiksi arvontalistalle lisäasumisvuosien ja CV-merkintöjen perässä, minkä jälkeen marraskuun kokouksessa muutama virallinen valvoja arpoisi yleisön edessä viranhaltijat. Jo listalle asettuminen olisi merkki aktiivisuudesta.

Toki tällöin moni innokas ei saisi unelmiensa virkaa, mutta toisaalta innostus viranhoidossa kestää harvoin edes syksyille asti. Ja epä-mukavuusalueillahan ne uudet kokemukset syntyvät. Sitä paitsi virassa oleminen ei ole ainoa tapa osallistua osakunnan toimintaan; Ateenassakin tärkeintä oli kokouksissa käytävään yleiseen keskusteluun osallistuminen.

MATKA SATOLAISEKSI

Q Hanna Hannus, kuva: Camilla Laine

Käsiini sattui kesällä muistelmateos, joka kuvaa erään vuonna 1911 Satakuntalaiseen Osakuntaan kirjautuneen Tyyni Haapasen mietteitä opiskeluvuosistaan. Ensimmäistä syksyään osakunnassa hän kuvaa näin:

"Mitään fuksikasvatusta ei tunnettu, uudet jäsenet pantiin ilman muuta töihin. Jouduin heti Lallin toimitukseen." - - "Lukupiirin makuun pääsin vasta 3. joulukuuta, jolloin Eino Kalima selosti Tolstoin Anna Kareninan. Sillä kertaa sain jo osalleni 'mustan kirjan' ja kun epäröin, Maila sanoi: 'Me uskomme sen teille', eikä siinä muu auttanut kuin suostua."

Pari selvennystä: Lalli oli tuolloin osakunnan lehti. Lukupiiriä veti sen perustaja, inspitär Maila Talvio, ja piirin keskustelut kirjattiin maineikkaaseen mustaan kirjaan.

Tyyni Haapanen kertoo myös ensimmäisestä joululomastaan osakuntalaisena: osakunnalle saapui arvovieraita, ja "kuraattori mobilisoi" Tyynin harvojen Helsingissä lomaa viettävien civisten tavoin keittämään kahvia. Tyyni epäili, että ei edes osaa kahvia keittää, mutta siitäkin selvittiin vähän vanhemman osakuntalaisen opastuksella.

Muistelmat ovat hauskaa luettavaa. Kyseinen 1910-luvun civis keitti kahvia, lauloi kuorossa, soitti juhlissa, kävi lukupiirissä, kirjoitti osakunnan lehteen ja muisteli legendaarisia kesäretkiä. Kuulostaa hämmentävän tutulta.

Tyyni Haapasesta muuten tuli myöhemmin osakunnan inspitär Tyyni Tuulio – joka myös sittemmin johti lukupiiriä, kuten inspehtorien puoliset tuohon aikaan tekivät.

Haapasen kirjoitus kuvaa hyvin, miten suhde osakuntaan kasvaa: hänelle uskotaan vastuuta, kannustetaan ja tarvittaessa autetaan sekä tarjotaan toimintaa, johon on helppoa ja mukavaa mennä mukaan.

Niin 1910-luvulla kuin nykyään satolaisuus syntyy kantamalla pöytiä, leipomalla korvapuusteja, pitämällä pöytäkirjaa, musisoimalla juhlissa, esittämällä näkemyksiä kokouksissa ja järjestämällä yhteisiä tapahtumia ja rientoja.

Osakuntalaiseksi tullaan tekemällä osakunnasta oman näköisensä.

Paljon kiitoksia vuoden 2015 hallitukselle, virkailijoille ja kaikille muille, jotka olitte tekemässä tästä osakuntavuodesta oman näköistänne. Tulkoon osakuntavuodesta 2016 vähintään yhtä innokas, tapahtumantäyteinen ja ihana!

Q

#OLEMISESTA JA TEKEMISESTÄ

Miikka Koskinen

Silloin, kun ihmiset vielä lukivat kirjoja, moni haaveili kirjan kirjoittamisesta. Harva kuitenkaan lopulta kirjoitti mitään. Oikeastaan he halusivat olla kirjoittaneet kirjan, mutta eivät kirjoittaa sitä. He kaipasivat kirjailijan arvovaltaa ja mystiikkaa osaksi identiteettiään. Itse kirjoittaminen osoittautui vaivalloiseksi puuhaksi.

Monta kertaa olen halunnut olla joku. Opin-tojen alkupuolella halusin olla matemaatikko, siis ihminen, joka osaa matematiikkaa hyvin. Aloittelevana opiskelijana en tietenkään osannut juuri mitään. Se ahdisti, sillä tuntui, että en ole riittävän hyvä.

Myöhemmin tajusin, että ei sillä ole mitään väliä, olenko matemaatikko vai en. Taitojeni riittävydestä murehtimisen sijaan keskityin tekemään matematiikkaa. Se johti opintopisteisiin ja taitojeni karttumiseen. Huomasin, että sen sijaan, että on joku, kannattaa tehdä jotain.

Moni halusi olla kirjailija, mutta rasisti ei halua olla kukaan. Jopa perussuomalaiset loukkaantuvat, jos heitä kutsuu rasisteiksi. Siitä huolimatta moni on valmis rasistisiin puheisiin. Usein ne alkavat ”en ole rasisti, mutta”. Sääntöni toimii siis myös negatiiviseen suuntaan: jos ei halua olla rasisti, älä tee rasistisia tekoja.

Osakunta puolestaan uskoo jonakuna olemiseen. Me valitsemme muiden muassa yhteiskuntasihteerin ja virkansa myötä hänellä on lupa tehdä yhteiskunnallisia asioita. Järjestelmä tuntuu toimivan, vaikka tekeminen seuraa olemista.

Olemisen ja tekemisen suhdetta voi pohtia myös politiikassa. Tässä pulmatehtävä: jos poliitikko valehtelee mutta kieltää olevansa valehtelija, onko hän silloin valehtelija?

TOP 5 UUDEN- VUODEN- LUPAUKSET

1. Aloita
2. Lopeta
3. Jatka
4. Tee
5. Poisvalitse

TOP 5 KOPIOT

1. Mustavalko-
2. Väri-
3. Ville
4. Valo-
5. -kone

KARHUNKIERROKSEN HISTORIAA

Arkistotietojen pohjalta koonnut: päätoimittaja

Karhunkierros on edelleen maailman suurilevikkisin Satakuntalaisen Osakunnan jäsenlehti, jonka historia on täynnä yllättäviä käänteitä ja sattumuksia. Ohessa niistä muutamia.

* **Alussa** Jumala loi Karhunkierroksen kuudentena päivänä, jotta hänellä olisi jotain luettavaa lepopäivän brunssilla. Lehti on pitkäikäisin yhä ilmestyvistä yliluonnollisista osakuntalehdistä.

* **Vuosi 3550 eaa.:** lehti ilmestyy ensimmäistä kertaa papyruksella. Ainoassa tältä ajalta säilyneessä pääkirjoituksessa kirjoitetaan: nouseva aurinko, oikealle alaviistoon lentävä lintu, oikealle ryömivä mato, matoa syövä lintu, nälkäinen nukkuvä lintu.

* **Vuosi 1550 eaa.:** Mooses julkaisee numerossa 3/1550 eaa. kymmenen käskyään. Profeetan sanat ovat pysyneet suosituimpana elämänohjeena kuin myöhemmin ilmestyneet ”Williamin wiisitoista winkkiä” (2/1687) tai ”Kaarlen kahdeksan kehotusta” (4/1889).

* **Vuosi 1250 eaa.:** muinaisten kreikkalaisten toimittama lehti saavuttaa journalistisen huippunsa. Lehden sivuilla muistutetaan ihmisiä tiskaamaan astiansa yhteisissä tiloissa ja pohditaan aamuluonnoille heräämisen vaikeutta.

* **Vuosi 491 eaa.:** lehden urheilusivuista vastaava Feidipides pohtii artikkelissaan kestävyysjuoksun terveysvaikutuksia.

* **Vuosi 20 jaa.** Jeesus nasaretilainen pääsee korkeakouluharjoitteluun isänsä perustaman lehden toimistolla. Muut hakijat eivät ylläty valinnasta.

* **Vuosi 1520:** Martti Luther alkaa kääntää Raamattua raumangiäliseks Karhunkierroksessa.

* **Vuosi 1887:** Gustave Eiffel suunnittelee rakentavansa Pariisiin tornin Karhunkierroksen vanhoista numeroista. Rakennusviikoille luvataan kuitenkin sadetta, joten hän valitsee lopulta teräksen.

* **Vuosi 1972:** Karhunkierros paljastaa Richard Nixonista hankkimiaan tietoja kahdelle Washington Postin toimittajalle pimeässä pysäköintihallissa.

* **Vuosi 1977:** lehden vuosikerrat 1965 ja 1973 lähetetään Voyager-sukkulun mukana avaruuteen osoituksena muille universumin asukeille ihmiskunnan saavutuksista.

* **15.8.2015:** avaruusolennot ottavat yhteyttä päätoimittajaan ja kysyvät mahdollisuutta tehdä Karhunkierroksen kestotilaus. Valitettavasti Postin intergalaktinen toimitusaika (viisi arkipäivää) osoittautuu kuitenkin liian pitkäksi ajaksi odottaa, eikä avaruusolennoilta löydy tarpeeksi vanhaa teknologiaa osakunnan nettisivujen avaamiseen.

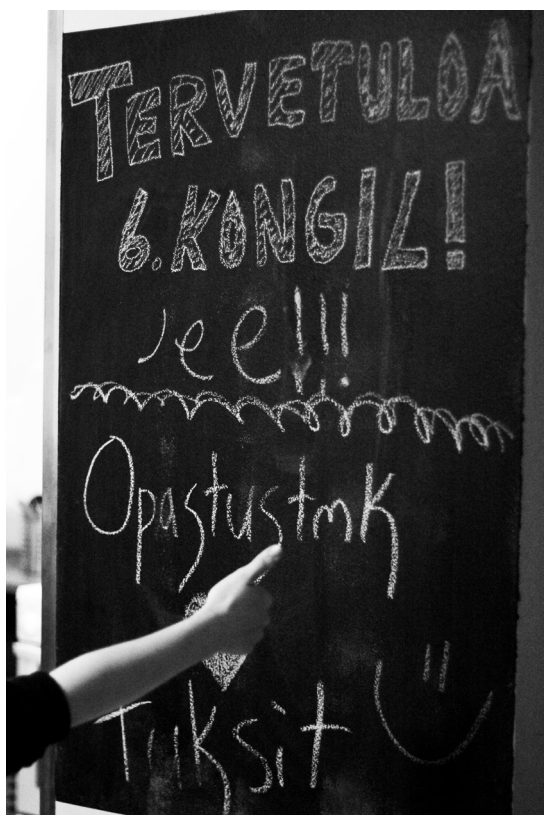
FUKSIAISET

18.9.2015

Kuvat: Camilla Laine

1

2

3

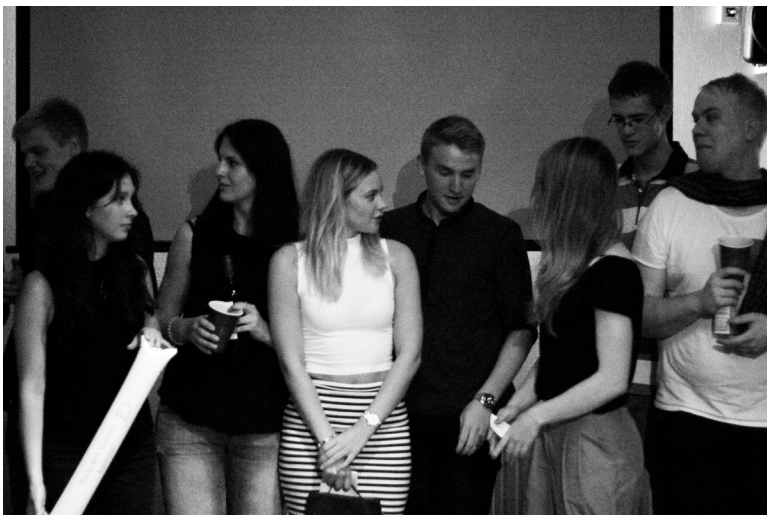

4

1. lähtöä odotellessa
2. tervehdysteksti
3. juhlatuimikunta opetti pöytäjuhlinaan
4. isännistö valvoi toimintaa
5. tulevaisuuden Karhunkierros?
6. palkintoja odotellessa

5

6

SATAKUNTALAINEN EHTOO

24.11.2015

Kuvat: Camilla Laine

1

2

3

4

1. edustavat kansallispuvut
2. kuntavieraan vaakunan vaihto
3. sali odottaa juhlijoita
4. liput ja airuet
5. satakuntalainen pitopöytä

5

6

7

8

9

6. kuntavieras Honkajoki esittelyssä

7. kuoro esiintyy

8. paluumuuttopalkinto jaettiin Länsi-Suomen Osuuspankille

9. piispan surma näytelmämudossa

10. kahvihetki

10

VIISI ÄSSÄÄ: SATAKUNTA – SATO – SATALINNA – SÄÄTIÖ – SATAKUNTATALO

Teksti: Juho Tuomi, kuva: Markku Alho

Helsinkiin opiskelemaan tulevat satakuntalaiset ylioppilaat ovat talollisia – eivät maattomia tai irtolaisia. Aina ei kuitenkaan ole ollut näin. Helsingissä osoitteessa Lapinrinne 1 sijaitseva kiinteistö rakennuksineen on nykyään Satalinnan Säätiön omistama. Sekä rakennuksen rakentaminen että tontin omistusoikeuden saaminen ovat olleet suuren työn tulosta. Lukemattomat vapaaehtoiset ovat lahjoittaneet tietojaan ja taitojaan säätiön käyttöön ja tuhannet pienet ja suuret lahjoitukset ovat mahdollistaneet säätiön toiminnan sen tarkoitusta varten. Satakuntatalon olemassaolo ja se, että sen omistus on Satakuntalaisen Osakunnan lähipiiriin kuuluvalla säätiöllä on myös lukuisten onnekkaiden sattumien sekä rohkeiden ja taitavien hetkeen tarttumisten tulosta.

Satalinnan Säätiö on yli 65-vuotias. Säätiön säädekirja allekirjoitettiin huhtikuun 24. päivänä 1950 ja oikeusministeriö myönsi luvan säätiön perustamiselle neljä päivää myöhemmin. Satalinnan Säätiö rekisteröitiin tasan kuukauden päästä säädekirjan allekirjoittamisesta.

Satalinnan Säätiön säädekirjan johdantokappale sisältää tarinan rungon, jonka kaikkien Satakuntalaisen Osakunnan jäsenien on suotavaa tietää. Säädekirjan mukaan: *”Turvataksien tuleviksi ajoiksi satakuntalaisten ylioppilaiden aatteellisen toiminnan taloudellisen pohjan ja antaakseen pian rakennettavan Satakuntatalon hallinnolle sopivan ja vakavan muodon Satakuntalainen Osakunta on päättänyt perustaa Satalinnan Säätiö nimisen säätiön, jonka peruspääomaksi – – Osakunta liittää – – sen puhtaan omaisuuden, jonka Osakunta saa Satakunnan Keuhkotautiparantola Oy:tä purettaessa.”* Kyseiset lähtökohdat tullaan siirtämään myös Satalinnan Säätiön uusiin sääntöihin.

Erinomaisuudestaan huolimatta säädekirjasta ei ole luettavissa sitä työn määrää, mikä on tullut tehdä ylioppilaskotiajatukseen materialisoimiseksi. Säädekirja ei myöskään paljasta säätiön kohtalonhetkiä, vaikeuksia ja niiden voittamista eikä säätiön tulevaisuutta. Historia selviää tutustumalla arkistoihin ja kirjoihin, kuten Timo Soukolan kirjoittamaan historiategokseen ”Karhujen talo – Satakuntatalon historia 1952–2012” ja tulevaisuus on vain elettävä pala kerrallaan viisaasti.

Ajatus omasta kiinteistöstä rakennuksineen on paljon vanhempi kuin itse säätiö. Ajatus satakuntalaisten ylioppilaskodista on elänyt ainakin 1910-luvun lopulta lähtien. Tosiasialliset mahdollisuudet ylioppilaskodin rakentamiseen saavutettiin vasta vuosikymmenien päästä, kun eduskunta sääti tuberkuloosilain. Lain voimaantulon seurauksena muun muassa Satakuntalaisen Osakunnan oli myytävä Harjavallassa sijaitsevan Satalinnan keuhkotautiparantolan omistavan yksityisen osakeyhtiön osakkeet kuntainliitolle. Osakunta sai parantolan luovuttamisesta kaupparahat ja ne käytettiin kauppaneuvotteluissa mainitulla tavalla ylioppilaskotihankkeen edistämiseen.¹

Se, että Satalinna-nimisen keuhkotautiparantolan perustamisessa aktiivisesti toiminut osakunta sai rahaa sairaalan myynnistä, ei ollut itsestäänselvyys: osakunta ei ollut ainut sairaalan perustamiseen vaikuttanut toimija, vaikka se olikin sairaalan omistaneen yhtiön ylivoimaisesti suurin osakkeenomistaja. Lisäksi sairaala oli saanut toimintaansa runsaasti avustuksia julkisista varoista.

Osakunnan ja säätiön arkistomateriaaleista ilmenee se, kuinka tärkeää on ollut, että aikaisemmissa osakuntasukupolvissa osakuntamieliset ovat voittaneet. Osakunnan

¹ Satalinnassa hyvä on kiertänyt: Satakuntalaisen Osakunnan entiset ja nykyiset jäsenet saivat järjestettyä maakunnan potilaille hoitopaikan ja parantolan myynnistä saaduilla rahoilla ylioppilaat ja osakunta saivat kodin. Sairaala toimi pitkään Satakunnan sairaanhoitopiirin alaisuudessa ja sairaalan myymisen

jälkeen Satalinna antaa vastaanottokeskuksena toimissaan suojaa pakolaisille. Sairaalassa vierailleen voin todeta, että ainakin vastaanottokeskuksen ulkoiset puitteet ovat kunnossa: Onni Tarjanteen suunnittelema päärakennus on suorastaan mahtipontinen ja kiinteistö sijaitsee luonnonkauniilla paikalla joen varressa.

keskuudessa on nimittäin ajoittain herännyt ajatuksia, joiden mukaan Satakuntalaisen Osakunnan olisi tullut sijoittaa rahansa HYYn tai jonkun muun hankkeisiin taikka muutoin jättäytyä ylioppilaskunnan tai jonkun muun hyvän tahdon varaan. Ensimmäisen kerran tämä katastrofi vältettiin 1940-luvun lopussa, jolloin osakunnan jäsen joutui asettumaan kokouksessa HYY-mielistä kuraattoria vastaan toteamalla, että huhut sairaalasta saatavien varojen sijoittamisesta HYYn rakennuttamiin kiinteistöihin kuulosivat suorastaan kauhealta.² Myös tätä aiemmin ja tämän jälkeen osakuntaa ja säätiötä on koskellut ryhmittymiä, joiden ”yhteishankkeisiin” sijoittaminen silloin tarkoittaisi tänään osakunnan kodittomuutta: on paljon mukavampi olla oman katon alla kuin esimerkiksi odottaa kauhunsekaisin tuntein ylioppilaskunnan edustajistovaalien tuloksia ja miettiä, että minne meidät nyt hädät – siis – sijoitetaan.

Toisaalta liiallinen osakuntamielisyys on myös ollut ajamassa säätiötä taloudelliseen ahdinkoon. Osakunnan edustajat säätiössä estivät pitkään Satakuntatalon vuokrien korottamisen, mikä johti vuosien kuluessa muun muassa rakennuksen korjauksiin tarvittavien varojen kertymättä jäämiseen. Kyseiset osakuntasukupolvet söivät suuren osan tulevien eväistä.

Itse asiassa aiemmat osakuntalaiset ovat myös tosiasiallisesti pyrkineet syömään säätiön konkurssiin. Osakunnan edustajat säätiössä saivat 1960-luvun lopussa ajettua läpi päätöksen, jonka mukaan säätiön oli tuettava osakuntalaisten ruokailua Satakuntatalon ravintolassa varsin avokätisesti. Päätös tehtiin vastoin säätiön toimivan johdon laskelmia.

Päätöksestä seurasi se, että osakuntalaiset söivät jauhelihasoppana ja muina herkkaina Helsingin kantakaupungin asunto-osakkeita. Täytyy vain toivoa, että silloiset osakuntalaiset arvostivat aterioitaan. Toisaalta osakunnan edustajia lienee kiittäminen siitä, että he estivät 1960-luvulla Satakuntatalon muuttamisen kokonaan liikekiinteistöksi.

Se, että kiinteistön omistus on tällä hetkellä säätiöllä eikä esimerkiksi suoraan osakunnalla, lienee ainakin osittain Helsingin kaupungin ansiota: Kaupunki ei suostunut myymään tonttia muulle kuin säätiölle, joten sellainen oli perustettava. Sen lisäksi, että Helsingin kaupunki on välillisesti vaikuttanut säätiön perustamiseen, se on myös noin pari vuosikymmentä sitten itse pyrkinyt lopettamaan säätiön toiminnan vaatiessaan omistamastaan Satakuntatalon tontin osasta suuria summia. Onneksi säätiön hallitus osakunnan senioreihin kuuluvan asianajajan avustuksella pääsi sopimukseen tontin loppuhinnasta kaupunginlakimiehen sijaisen kanssa. Vähintään yhtä paljon kuin omiamme saamme kiittää tuota sijaista, jonka ymmärrys satakuntalaisten ylioppilaiden asumistarpeita kohtaan johti osaltaan hänen 27-vuotisen työuransa päättymiseen varoituksettomaan irtisanomiseen.

Satalinnan Säätiön saavuttaessa entisaikojen vanhuuseläkeiän säätiön edustajien ja sen edustajiksi pyrkivien toivoo ymmärtäneen, että säätiön etu on sen edunsaajien etu. Säätiön ei tule milloinkaan antaa nykyisen osakuntasukupolven tai minkään muunkaan ryhmän vaatimusten perusteella toteutettavien hankkeiden kustannusten ylittää säätiön pitkän aikavälin taloudellista kantokykyä. Säätiön varallisuutta on sijoitettava mahdol-

² Jotta asiasta ei jäisi väärää kuvaa, voidaan todeta, että kyseisen ylioppilaan mielestä HYYssä itsessään ei ollut mitään kauheata. Kyseinen ylioppilas nimittäin toimi lausunnostaan huolimatta HYYn hallituksessa ja oli rakennuttamassa Domus Academicaa. Ylioppilaan ydinajatus lienee ollut se, että ainoastaan houkka luopuu varojensa määräysvallasta.

lisimman tuottavalla ja turvallisella tavalla, jotta myös tulevat ylioppilassukupolvet voisivat nauttia säätiön tarjoamista eduista.

Säätiö on yhteishanke, jonka toimintaan osallistumalla henkilö voi konkreettisesti auttaa sekä nykyisiä lähimmäisiään että tulevia ylioppilassukupolvia. Satakuntalaisten ylioppilaiden pieni yhteisö on toistaiseksi pärjännyt periksiantamattomuudella, yrittäjyydellä ja maakunnan valistuneen ja sivistyneen väen tuella. Sivistyneisyyttä ja valistuneisuutta on löytynyt joka torpasta, sillä ylioppilaskodin puolesta on pyyteettömästi annettu kaikkea mahdollista maidosta ja juustosta lähtien.

Juho Tuomi

Satakuntalaisen Osakunnan nimeämä Satalinnan Säätiön hallituksen jäsen

Kirjoittaja on Satakuntalaisen Osakunnan pitkäaikainen aktiivi, joka on edustanut osakuntaa säätiön hallituksessa viisi vuotta. Myös Satalinna liittyy kirjoittajan omaan historiaa siten, että kirjoittajan isovanhempi sai hoitoa keuhkotuberkuloosiin Satalinnan keuhkotautiparantolassa.

SÄÄTIÖN HALLITUS

Satalinnan Säätiön hallituksen itseoikeutettuna puheenjohtajana toimii Satakuntalaisen Osakunnan inspektori, joka on nykyisin kasvatustieteen professori FT Hannele Niemi.

Säätiön varapuheenjohtaja on perinteisesti ollut Satakuntalaisen Osakunnan kuraattori, joka on nykyisin FM Hanna Hannus. Kuraattori on nykyisten sääntöjen perusteella automaattisesti Satalinnan Säätiön hallituksen jäsen.

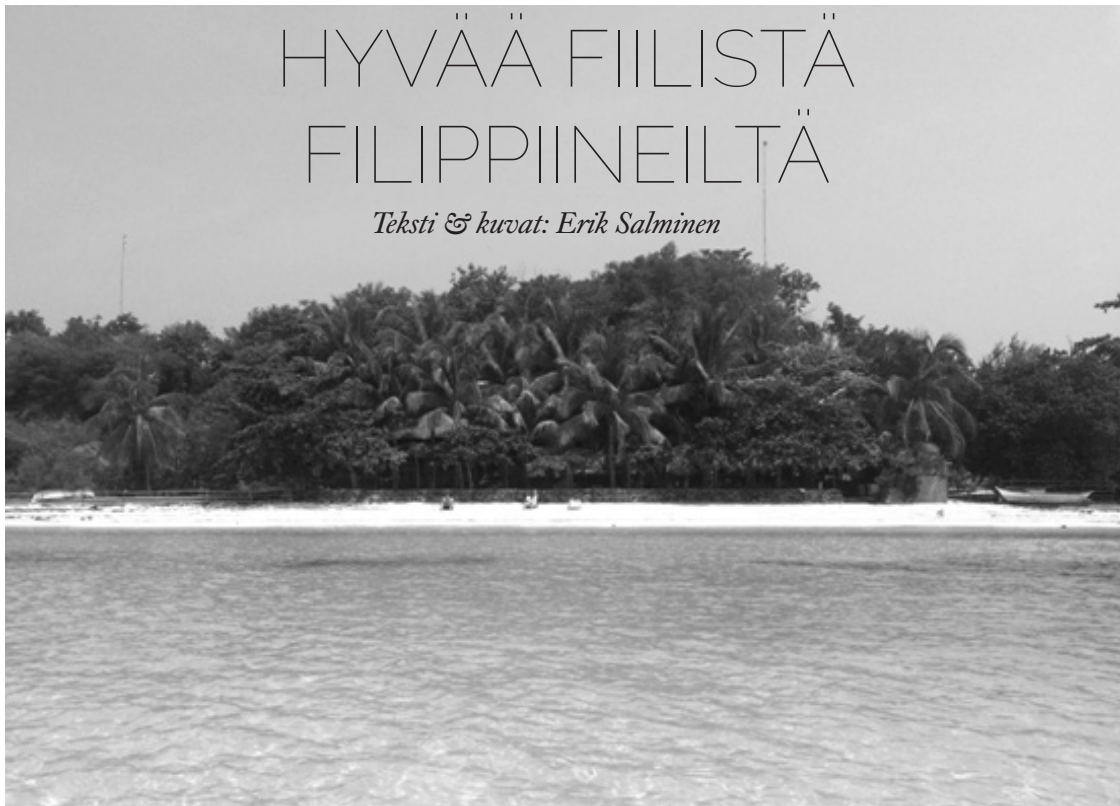
Edellä mainittujen lisäksi hallitukseen kuuluu neljä kymmenvuotiskaudelle valittua jäsentä ja kolme Satakuntalaisen Osakunnan kaksivuotiskaudelle nimeämää jäsentä. Kymmenvuotisjäseninä ovat tällä hetkellä FM Pirkko Harrela, FM Riku Jaakonsaari, VTM Harri Kainulainen ja OTK Mikko Salo.

Osakunnan valitsemia kaksivuotisjäseniä ovat tällä hetkellä kauppat. yo. Marko Salonen, tekn. yo. Antti Torkki ja ON Juho Tuomi.

HYVÄÄ FIILISTÄ FILIPPIINEILTÄ

Teksti & kuvat: Erik Salminen

“Erik, tuo Filippiinikeikka on ihan älytön, missään nimessä ei pidä kierrellä “ympäristössä”, et ymmärrä että siellä olette suurriistaa jolla voidaan kiristää miljoonia kidnappauksen kautta...”

Tällä tavalla alkoi sähköpostiviesti äidiltäni annettuan lipsahtaa, että olimme ystäväporukan kanssa lähdössä yliopiston lomaviikoksi Filippiineille. Hauskana lisäyksenä tämä kyseinen viesti päättyi kysymykseen: *“MILLOIN tuo filippiinien matka olisi ohjelmasa??”*. Muutama tunti myöhemmin olimme lentokoneessa.

Jostain syystä maailma halusi minun muuttavan mieltäni jo ennen kuin olin edes päässyt reissuun. Äidin ihan ymmärrettävän huolen lisäksi ystävät varoittivat monsuuneista, taifuuneista ja tulivuorista samalla kun oma ulkoministeriömme koki tarpeelliseksi ilmoittaa varkaista, sieppauksista ja terroristeista. Näin hyvällä alustuksella pakkohan sinne oli lähteä.

Homman nimi oli selvä: neljä frendiä ja lentoliput mestoille, muuten kaikki oli täysin auki. Ei suunnitelmia eikä varauksia; katsotaan vaan mihin elämä vie! Päästyämme Cebun kaupunkiin, aika tarkalleen keskelle Filippiinien saaristoa, jatkoimme suoraan matkaa kohti Negrosin saarta ja Dumagueten opiskelijakaupunkia, jota pidetään hyvänä kotipesänä seikkailemiselle. Päätettiin siirtyä saarelle lautalla, jolla saatiin ensimmäinen ote filippiiniläiseen meininkiin. Ehdittiin olla lautalla suurin piirtein kymmenen minuuttia ennen kuin paikallinen kaveriporukka kutsui meidät laulamaan kanssaan karaokea. Kuu-den tunnin reissu meni kuin siivillä!

Kokonaisuudessaan viikon mittainen väentömmö oli mieletön seikkailu, jonka tiivistämiseen tarvitsisin useamman sivun tekstiä. Mutta se jääköön toiseen kertaan, sillä nyt haluan keskittyä siihen, mikä minulle jäi parhaiten mieleen eli ihmisiin. Olimme sitten sotilaiden suojelemassa ostoskeskuksessa, eksyksissä keskellä paratiisisaarta tai Filippiinienkin mittakaavalla suhteettoman hämä-

Tilanne päällä! Balutin maistelu ystäväni ja BJ:n kanssa

rässä yökerhossa, jengi ei pettänyt missään vaiheessa. Kerron teille seuraavaksi mielestäni parhaan esimerkin kohtaamisestani Siquijorin saarella.

Vietettiin siis pari päivää viikostamme kyseisessä mestassa. Toinen päivästä sattui olemaan ystäväni syntymäpäivä, joten päätimme muiden mennessä nukkumaan lähteä vielä tutkimaan saaren yöelämää. Päädyimme skootterilla pieneen Viking-nimiseen kapakkaan läheisen kylän syrjäseuduilla ja asetuimme taloksi. Pian keskusteluun liittyi paikallinen, hieman meitä vanhempi jäbä, Bryan James eli tietysti tuttavallisemmin BJ.

Jotenkin keskustelu siirtyi Filippiinien kansallisherkkueen balutiin eli kananmunaan, jonka alkion on annettu kehittyä hieman normaalia pidemmälle. Täytyy sanoa, että ensivaikutelmani BJ:stä ei ollut missään nimessä paras. Kaveri heitti aika hämää läppää ja oli äärimmäisen vaikea lukea, mikä hän oli oikeasti miehiään. Siksi olinkin hieman epäluuloinen hänen yhtäkkiä ehdottaessaan, että lähdet-

täisiin kylän keskustaan hakemaan meille balutit samalla kun kaverini odottaisi kapakassa. Ehdin pienen hetken miettiä skenaariota, jossa itse katoan random BJ:n kanssa kylän keskustukseen, kaverini jää stydissä humalassa yksin kapakkaan, ja muilla ryhmästämme ei ole mitään hajua olinpaikastamme. Kaiken kukkuraksi alkoi sataa ja ukkostaa oikein huolella, mikä teki tiestä brutaalin liukkaaksi.

Olisin varmaan rehellisesti kieltäytynyt, ellei ystäväni olisi ollut kovaäänisesti sitä mieltä, että tämä oli paras idea koskaan, ja että minun on ehdottomasti mentävä. Eihän siinä sitten ollut vaihtoehtoja. Lähdin skootterilla seuraamaan BJ:tä pimeään ja sateiseen Siquijorin yöhön.

Matkamme oli äärimmäisen mielenkiintoinen. Ajettiin noin kymmenen minuuttia, jonka aikana hän ehti pysähtyä kuselle ja kertomaan minulle, että tällä saarella ei tarvitse välittää poliiseista, sillä he menevät nukkumaan kymmeneltä. Tämä tieto lohtunani päästiin kylän keskustaan, jossa BJ jätti minut

keskustelemaan elämästä kylän vanhimpien kanssa samalla kun hän itse meni ostoksille. Jubailin parin elämää nähneen gubben kanssa matkustamisen iloista, kunnes yhtäkkiä BJ oli skootterinsa kanssa vieressäni ja huikkasi seuraamaan häntä. Suunta oli täsmälleen toinen kuin minne oli tarkoitus mennä, mutta ennen kuin ehdin sanoa mitään kaveri oli jo lähtenyt päristelemään eteenpäin. Muita ihmisiä ei näkynyt missään. Siinä kohtaa mietin muutaman sekunnin, että mitä sitten, mutta totesin, että fuck it; mennään nyt kerran kun lähdettiin.

Eikä tarvinnut pettyä. Kun vihdoinkin sain kaverin kiinni kylän keskustassa, hän alkoi kertoa minulle tarinoita käytännössä kaikista kylän rakennuksista. Oli sairaalaa, koulua, juhlasalia, poliisilaitosta ja muuten vaan hänelle

tärkeitä rakennuksia. Pian päädyttiin jubailemaan elämästä ja kävi ilmi, että hän oli valmistunut paikallisesta yliopistosta rakennusinsinööriksi ja teki nyt töitä kotisaarellaan. Stooreja oli vaikka muille jakaa, eikä siinä auttanut muu kuin lämmetä. Alkoi suoraan hävettää kaikki aikaisemmat epäluulot – kaveri halusi vain tehdä rehellisen kotikau-punkikierroksen!

Päästiin viimein takaisin alkuperäiseen kauppaan, missä kohtaa meikää lähinnä nauratti aikaisemmat filikset. Balutien syömisestä jälkeen alettiinkin keskustella yleisesti ennakkoluuloista BJ:n ja hänen ystävänsä Boyn kanssa. Bryan totesi mielestäni oikein osuvasti: "Eihän meillä ole mitään syytä olla vihamielisiä teitä ulkomaalaisia kohtaan. Kaikki me olemme kuitenkin samanlaisia ihmisiä."

Saari hallussa

Kaiken kukkuraksi kolmen paikkeilla, kun päätettiin suunnata kohti kotia BJ monista vastusteluistamme huolimatta saattoi meidät himaan, vaikka hänellä alkoi duuni kuudelta aamulla. Ottaen huomioon sateen, pimeyden ja kypärättömyyden tämä oli aika reilu veto. Minun luottamukseni ihmisiin oli taas nostettu potensseilla.

En missään nimessä sano, että koko possella on noin hyvin homma näpeissä tai että pahoja asioita ei koskaan tapahdu – kyllähän tässä maailmassa tapahtuu vaikka mitä. Mutta omien kokemuksieni perusteella on täysin turhaa olla liian ennakkoluuloinen.

Huhhuh, tulipahan taas avauduttua oikein huolella... Mitä suurimmat pahoittelut tästä ja lämpimät terveiset kotoisaan Suomeen. Pianhan sitä pääsee itekin taas nauttimaan osakunnan hellästä syleilystä. Mutta sitä ennen nauttikaa elämästä...

Älkääkä kadottako uskoanne ihmisiin.

Terveiset mutsille maailman vaarallisimmasta paikasta

SATON VIRKAILIJAT 2016

Kuva: Camilla Laine

Hallituksen puheenjohtaja: Tero Alitalo

Pääsihteeri: Minttu Levander

Isäntä: Ville Kopio

Emäntä: Riikka Pasanen

Tiedotussihteeri: Milla-Maria Alhanen

Osakuntalehden päätoimittaja: Saana Valli

Taloudenhoitaja: Matti Remes

Urheiluohjaaja: Erik Salminen

Kulttuurisihteeri: Maiju Lehti

Kappalainen: Emma Levander

Yhteiskuntas sihteeri: Iikka Terho

Kirjastonhoitaja: Veera Sinervo

Opastussihteeri: Maria Djakonowsky

Jäsensihteeri: Elina Honko

Mainossihteeri: Jenna Järvenpää

Historioitsija: Annastiina Mäkinen

Galleristi: Jasmin Pitkonen

Valokuvaaja: Tuukka Lindholm

Laulunjohtaja: Niina Lindholm

Tietotekniikkavastaava: Iikka Terho

Verkkovastaava: Otto Porkka

Musiikkihuoneenhoitaja: Esa-Pekka Tupala

Haronmäen isäntä: Jenna Järvenpää

Valvontatilintarkastaja: Milla Gustafsson

Varavalvontatilintarkastaja: Niina Lindholm

Hallituksen jäsenet: Santtu Artukka, Ossi Hyvärinen, Miisa Lehtinen, Stella Vahteristo

Kuolemattomat

Mul on tuhkaa haarovälissä.

- Santtu havainnoi kesäretkellä. 19.7.

SatO ja sossu, miten ne excludaa toisensa?

- Matti 31.7.

En mä tiedä, juhlinko mä silloin, mut kyllä mä ainakin juon silloin!

- Isäntä suunnittelee synttäreitään 25.8.

Kuuleeks mu puheest, et mä oon Porist?

- Elina 31.8.

Ja oikealla sijaitsee... ei kun vasemmalla. Mä alan sekoittaa ilmansuunnat.

- Q opastaa späraokissa 2.9.

"Ossi puhuu vähän mut asiaa."

TIRSK

- Milla-M. argumentoi ja muut vastaavat. 9.9.

Se on varmaan siis sun kirvi. Se hedelmä.

- Fuksi-Eero pohtii, mitä civis tarkoittaa 18.9.

OL 3 valmistuu sittenkin ennen meitä!

- Otsikko fuksien suunnittelemassa KK 1/2020 -lehdessä 18.9.

Onneksi asiantuntijat harvoin tulee Itä-Suomesta.

- Heikki H. 28.9.

Yhdessä veitte mun neitsyyden. No, Make vähän autto.

- Santtu kertoo Hyytille ja Kopsulle viimeaikaisista tapahtumista 28.9.

Multa on tänä syksynä mennyt niin monta neitsyyttä, että mä en enää jaksa.

- Santtu jatkaa aiheen parissa 14.10.

Tää väkijoukko on kirva, kun voi kosketella ihmisiä.

- Kopsu Linnanmäen valokarnevaaleilla 18.10.

Miten tää kynä menee pois päältä?

- Suvi Quohuviinisitseillä 23.10.

Lauletaan joku lyhyt laulu, niin ei ehdi ruoka lämmentä lautasilla.

- Laulunjohtaja Ehtoossa 24.10.

"Nyt on aika tyyntä myrskyn edellä."

"Ai noiden fuksien suhteen?"

- Camilla L. tulkitsee Maken jatkofiliksiä 24.10.

"Toi on tommonen suttunen naistenmaurattaja-look."

"Ai mää vai?"

- Marcus ja Veera 25.10.

Mä en ymmärrä, miten kukaan voi tulla kipeeks.

- Tiera osoittaa empatiaa Santun yskälle

Mä tulin silloin Kallen aikoina vähän takaoven kautta.

- Honksu kertoo, miten päätyi huoltomieheksi 19.11.

Se on sellanen oravanpyörä.

- Iikka pohtii, miksi paljon parittelevat oravat myös onanoivat enemmän.

Eiks se siemenjuttu, minkä mä heitin Viisissä, ollu kuolemattoman arvonen?

- Iikka kalastelee meta-tasolla 24.11.

Miksi, milloin, mitä, ketä... kusta?

- Laulunjohtaja alustaa laulua "Minne" 6.12.

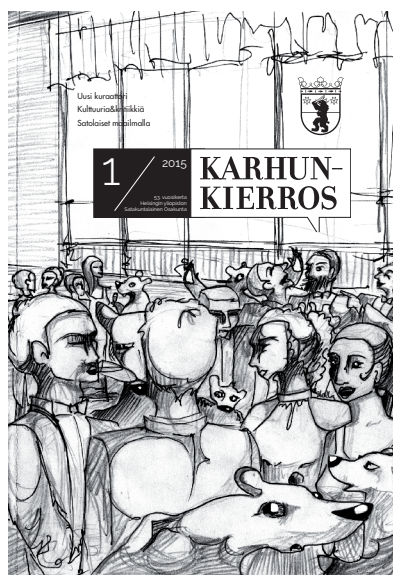
Argumentoin muun muassa, miksi Suomen hallinnon pitäisi ottaa mallia Pohjois-Koreasta.

- Uusi isäntä puhuu isänmaalle 6.12.

Se on isänmaan etu, että te lähдете.

- Inspehtori kannustaa osakuntalaisia vaihtopiskeluun 6.12.

KARHUNKIERROS KIITTÄÄ LUKIJOITAAN VUODESTA 2015 JA TOIVOTTAA HYVÄÄ UUTTA VUOTTA 2016!

Aikaisemmat lehdet saatavilla kaikista hyvin varustelluista SatOn toimistoista ja Kansalliskirjastoista. Luettavissa myös osoitteessa www.satakuntalainenosakunta.fi.